

עלון החטיבה
 חקלאות - ח"י ס
 שנת 1957
 מד. 2

78/14 ON 7. VI. 57

לא כל העצים

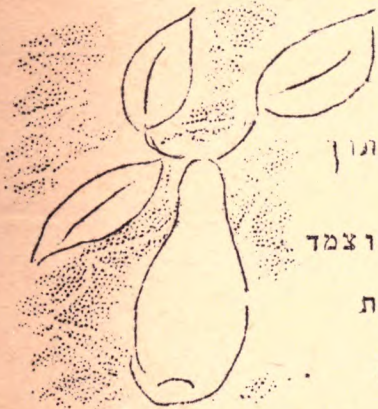
הוא! זהב

(טעם)

עוד לא תמה הפרשה...

...ועוד לבעיה הבן המוצמד.

בגליון האחרון של "עלומים", הועלתה בעיה של קשירת הבן המוצמד למק בו חי מספר שנים.

וכך מועלית הבעיה ע"י נ: "במשך השנים שחלפו היינו בתוך מסגרת שכוחית-כתחית מלוכדת וזה הווה תוכן חייו. אבל עתה כשיוצאים לצבא, הסל מתפרק."

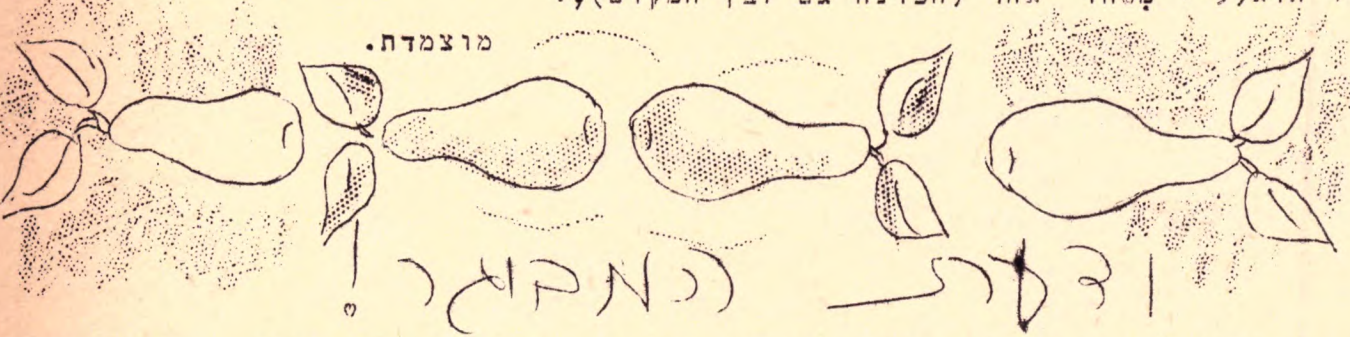
ההצמדה לחדרים בעת זו כבו אינה פתרון, היות והבן המוצמד לא ירגיש "בבית" בבואו לביקורים חטופים בעת ארוחת ארבע.

ביקור זה מסייע למלוי הקיבה בלבד. שמיעת רדו-ישנה אפשרות להאזין לרדיו במועדון החטיבה (גם שם יכולה להמצא חברה).

גם בן המשק לא נמצא זמן רב בבית הוריו. אמנם לו יש הרגשת בית, אך הבן המוצמד לא ירגיש כך לעולם בחיק משפחה אחרת.

ועוד-כשהבן מקבל חופשה, הוא האיש "המאושר" היחיד, היות ותמיד נמצאים עמו כמה חברה נוספים אחס הוא יכול לבלות. כעת עומדת לחזור כתה שלמה מן הצבא, ואם לחבריה יש יחסים טובים-מדוע לא יבלו עמם? לדעתי לא משפחת החבר אליו יוצמד הבן, תפתור את הבעיה, היות וכל אחד בגיל זה צריך להתעניין ולהתעסק במשהו בשעות שלאחר העבודה.

עיקר העיקרים הפתרון-בעיה תוכל להפתור באם הוריו של המוצמד יבואו למשק, בו הוא "תחנך", אך בכל זאת איני חושבת שבגיל הצבא, נזקק עוד הבן "לסינוורה של אמא"... כי כל אדם, אם בעיר ואם בקיבוץ צריך להתעניין במשהו ולא לחכות לתכנון חייו הוא, ע"י משהו אחר (הכונה גם לבן המקום).

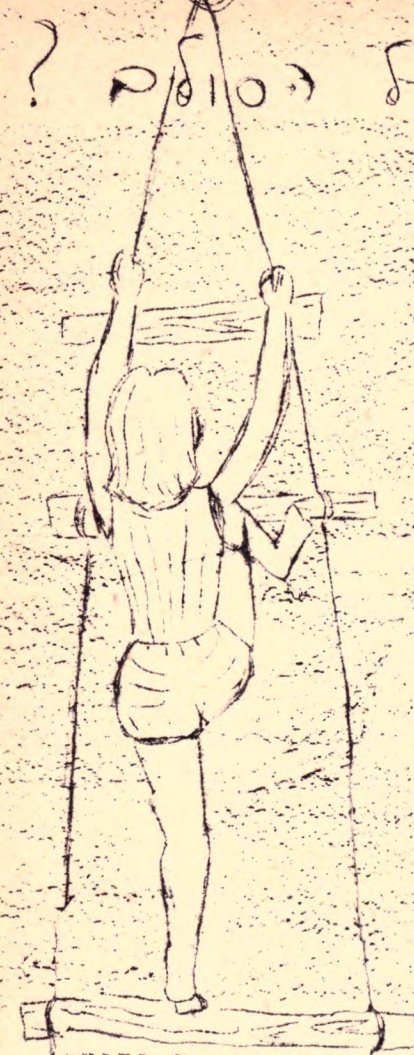
מוצמדת.

ברצוני להוסיף מספר קודות לרשימתו של נ. אך לא סותרות אותה. הבעיה שהעלה לפנינו בעינה עומדת וטוב עשה שבטא מחשבות רבים. ותפקידינו להשקיע מחשבה רבה בפ-תורונה. לדעתי בעית ההורים האמיתיים או המצמידים היא סלק לא מבוטל מן הבעיה. י-שכח נא נ. לרגע את הקיבוץ ויסתכל לעולם שמחוצה לו. בכל מקום לא מספיק לאדם צעיר בית אבא, אמא באין תוכן עצמי לחייו-חייו ויקים. בגיל מסוים אדם מוכרח למצוא לו תוכן ומגמה בחיים.

אנו בקבוץ רואים את אחד ההשגים שלנו בכך שהצעיר יכול לראות את הגשמת האי-דאה שלו ליד המבוגרים בלי למרוד בדור הקודם. אבל אולי בגלל זה נחלש במקצת הרצון ליצירה עצמאית. אני שוללת את זהות "הבית" עם בית ההורים ואנו במשק חייבים להעמיד לרשות החבר החייל חדר שצורתו תהיה נאה ותרבותית. ידוע לי שאנו חוטאים בעניין זה מאד ויש לתקן את המעוות. רווחת אצלנו דעה מוטעית שלחיילים לא כדאי לסדר כי הם במילא יקלקלו. זה כאילו נותנים לילד רך צעצועים שבורים. חדר תרבותי הוא מסגרת הכרחית לבניית חיים חדשים.

אבל מרכז הבעיה הוא בעיני שאלת העבודה. מי כמוני יודע שאי הקלטות בענף היא לא, או לא לגמרי באשמת הנערים. העבודה נותנת תוכן לאדם צעיר ומבוגר באם הוא רואה בה את התוכן. אותו יום עבודה שנותן החייל לא צריך להנתן מתוך שמוס (אגב-זה גם לא נכון שזה מתוך כך) אותם הנערים שהיתה להם אפשרות להתקשר לענף באים "אליו" וע"י קשר זה גם לצוות העובדים בו, כי הרגשת בית קושרת אותם. מתוך זה אני מצדיקה את חודשי העבודה המלאה לפני הגיוס לצבא. זה לא מקרה שהובעה דעה זו. הכוונה היא לתת אפשרות לחיות זמן מה את חיי החבר גם בעבודה וגם בסידור החיים. המעבר צריך להיות המעבר שבו נכנס הבן למשק, לענפיים. לא ההליכה לצבא. לכן מוצדקת המלחמה המת-דת עם סידור העבודה על מקום קבוע. אם יצליח כל בן לעבוד זמן זה בענף קבוע אני בטוחה שירכוש לו הרגשת בית. איני רוצה לגעת בצד החברתי (כלומר: ארגון חוג הנער) אני תקווה שעוד חברים יוסיפו דעתם והצעותיהם לברור שאלה זו, העומדת כעת בראש דאגותנו.

הנות, איך היה על הסולם?

ביום שלישי התקיימה הכנס האזורי של שכבת נעורים בשדות ים. החברה כולם עומדים יום ומצפים לטרמפ. נו, הסידורים של ג"ח. הגיע הזמן למשקנו יסדר החברה לכנסיה - הטיבה.

סוף, סוף הגיעו האחרונים לשדות ים כמובן גבעה היים הגיעו ראשונים, הכנס נפתח באיחור (ובחיסרון משק אחד) בספורט סבלאי.

לאחריו נתכנסנו לשיחה על משקים צעירים וסגנון חיים. בנושא "על המשקים הצעירים" ספרה חברת יד חנה על מצבם... -ת- קופת מה נשאר המשק רק עם בנות ומספר מצומצם של בנים. וכחזרו החברה מהצבא, החברה לא הייתה מלוכדת והתחילו עזיבות, יש שעשו חשבון שיותר נח להם ללמוד בעיר בסיסום במשק שתוכנן לשישיה-שיבעים נפש נשאר שלוש שים חברה חסרי כל נסיון וידיעה איך בונים ים קיבוץ? . /

אחרי נושא זה עברנו "לסיגנון חיים". כל משק מסו את הנעשה והנעשה בו, יש לפיין שחאנו עומד על הגובה. פאבם של שפיות ושדות ים (אל חופעם שנתגלו לא גרוע בותר. הבעיה היא רמת-הכובש שם רב החברה נתונה לריקידים סלוניים עישון ו... לי יש הרושם שחלק גדול מהם עדיין לא מביין את החזק שעשה לעצמו. השיחה עברה הצלחה - הוסברו בעיות וסופרו תופעות ובעיקר... החברה לא התבישו לדבר. לסיום נערכה מסיבה המוקדשת לכ"ג ליד מדורה ולאחריה הורה.

33 (4)

מהרבי ז"ל בקולות...

ביום ראשון ל"ג בעומר יצאנו באוטו למכמורה בלינוי שירי (סיונו) רק בגענו מיד חלצנו נעלינו כפי שנאמר של נעליך... עוד לא הספיקו להשתיקינו וכבר התקלקנו לקבוצות. התקיימו משחקים היתוליים על גבי חלקלקם שבם לקחו חלק המקצועות: ריצת "שביקה" על מדונוני ומעלי החולות, קפיצה לרוחק, חמור ארוך, פריצת שרשרת ידיים.

לאחר זאת היו משיכות חבל (כמו חמיד קבוצתני נצחה).

מכיוון שהיינו עם מורל גבוה וטרמפטרורה גבוהה קיבלנו את מסמר היום (נמצא!!!) ... קרטיב אבל, קשה כמו קרח וכך גם טעיה.

הירידה באומגה גרמה לפחד בלב כולם וכמובן רוקנו קיבותיהם כך כשהגיעה ארחת הצהריים אכלנו כהולך (כמובן לא/חור/מה שהיה) פחמימות, שומנים וחלבונים. כדי להצטנן הלכנו ליט שמיניו היו קרים נורא. המדריך נסה לבדחנו בספורט אך הם היו קרים בהתאם למזג האויר.

כי ציונה, יאורים!!

... כמו שאני קם בבוקר ויוצא לכביש, מרים ידי נעצר לי איזה טקסי (קחו בחשבון ש- אני בק).

היה יום חם והשמים נראו נקיים בלי אף ענן אחד, דבר שלא רגיל בימים אלה. לכך כה נעים היה לטוס ולחטוף מבטים מהנעשה בצידי הכביש. הנסיעה כמובן לא נמשכה עד אין סוף... הודתי לנהג קפצתי ושוב היה מושטת... והם עוברים. למסוף רחם עלי קבוצניק אחד, ועליתי. כמו נס מין השמים, לפניו היו מועדות בדיוק למקום מטרתי, לאורים שם נמצאים שטסינו. כאלף דונם מהם היו זרועים חיטה וכשמונה מאות אצורה למרות שהשטח כולו כארבעת אלפים דונם. בשעה טובה הגענו. מרחוק נראה הקומבין נח שוקט על גלי הדגן הנעים לכל משב רוח קל. ששהתקרובתי לשטח נוכחתי לדעת שהוא מעובד כללו אך נדורע במחזור דו שנתי. המשכתי כשרוח מערבית קלילה מנשפת בפני ומעיפה אצורותי לכל עבר. כבר במרחק של כמה מאות צעדים הבחנתי במבשלת. נחשו מי? היא קדמה פני בברכה והכריזה מיד שאני משוגע שבאתי הנה. לא נחתי לה להמשיך בחבריה ומיד שאלתיה: כמה מבשלות היו פה? היא הבטיחה שתענה לי בתנאי שמיד אכנס ואוכל. נו, אין ברירה (וטוב שלא היתה) את האמת אומר לכם בקושי קמתי על הרגלים ובמקום להמשיך בסיורי הייתי מוכן לחטוף חנומה קלה. את הבטחתה מלאה וספרה: "אני המבשלת השלישית פה ומתוך שלוש המבשלות שהיינו שתיים מבית ספר. הודיתי לה ושאלתיה כיצד אוכל להגיע למטרתי - הקומבין. "לא! לא!" צעקה בזמן העבודה אי אפשר להטרידם חכה שיחזרו מהסדה ואז חשמע כל מה שתוצה". נצלתי את ההזדמנות וכעבור רגעים מספר נשמע קול נחרתי שצעזע את הצ- ריף כולו...

התעוררתי לשמע קולו הרם של הקומבין ניסט ומיד המטרתי עליו מאלות. הוא סחב- ני לשטח ופתח: "מתוך ארבעים ושבעה ימי עבודה שהושקעו בקציר השעורה שלושה עשר הם נכס בית סיפר ומתוך שלושים ושישה שהושקעו בחיטה שבעה עשר". ומה עם היבול שאלתיו בקוצר רוח? מכיוון שיום עבודה קשה עבר עליו החישב על בול עץ והמשיך: "מאה ואחד עירה טון גרעיני חיטה ומאה ושנים עשר שעורה. אגב, אני מוכרח להודיע בשימחה שהיום גמרנו את הקציר". אני הייתי מאושר אלף משתי סיבות: א) למחרת יכולתי לשוב עמם הביחה ב) הפסדתי ק- צת לימודים.

הדימדומים החלו וכולנו התכנסנו בצריף, היינו ארבעה במספר: המבשלת, הקוצר, עו- זרו ואני. "היבול לא ביה רב ביותר וזאת עקב האדמות שלא עובדו כראוי בזמן המס- סום לנו." הוסיף עוזרו הקוצר. (לפתע נזכרתי שלפני חודשים מספר נסענו לנגב

מר רעל נגד עכברים) ומה עם מכת העכברים? "הו, זה לא נורא הנזק היחיד היה שחלק מהחיטה עוד בהיותו ירוק נאכל." "באו כבר לישון!" הציעה המבשלת. אף אחד מאיחנו לא התנגד... למחרת חזקתי שבע פחת מההצלחה המשולשת, אך לצערי נאלצתי לחזור מהר לספסל הלי- מודים, לחייט היום יומיים.

יני 1957

איילו כולם, היו לכותבים...

אחד הסרטים שכדאי לדבר עליו. מפני שהוא מעלה בעיה אנושית במהותה.

צוות דייגים בלב ים נופלים קורבן למחלה מסתורית. המלחים מתקשרים עם חובבי דגן בטוגו שם נודע פשר המחלה וצריך להעביר את התרופה חוך עשרים וארבע שעות. החובבים בטולו מחקשרים עם פריס מעכז וכך הלאה. איך אני עומדת לספר את חוכן הסרט אלא להוציא מסקנות.

אחת הבעיות היא אשת הרופא אדם שמתבודד עם צרתו וכך חי את חייו. אשת הרופא רגי-לה להתאבל על בעלה והיא אנוכית לגבי צר-ותיהם של אחרים. אך לפתע מתעורר הרגש של אהבת האדם והיא שוכחת את עצמה ויגונה ו-מתמסרת להצלת המלחים.

ועוד... קרל הגרמני העיוור, על אף עוורונו הוא מאמין באהבת אדם לאדם ומשו-טט יחידי ברחובות מנכז האפלים למצוא אי-זו דרך להעברת סבילה התרופה. זו אגב אחת התמונות הנוגעות ביותר ללב.

יצר ההרפתקנות של האמריקאי גם הוא ב-

מקומו הוא מצליח להתגנב לשטה הרוסי, יו-צא בשלום והרוסים מעברים הלאה את החבילה.

מחזורת בסרט זה גם בעית הגזע. השנאה העיוורת של המלח הנ-

וצרי לערבי והאסמה שהוא מטיל עליו בהרעלת הבשר ולאחר להי-

צת היד הנעשית ברגע המתאים ובלי שום צביעות.

עוד תמונה מאד אנושית - הילד והחתול המת.

הדייגים המפפיים לחבילה מהאוירון, אנשים חוליים שתקוחם

האחרונה היא חבילת הזרקות. בכח תקוה זאת הם קמים ממשכביהם

ועוקבים אחרי חמוני האוירון. זו גם כן תמונה מסכפעת ומראה

אח כח החיים המפעם באדם.

הסרט שאיננו שוט סממנים סקספיליים, איך בו בחורות הרוקדות ממבו ואיך בו א-

הבט שלא לצורך. השחקנים עצמם הם אינם בחייהם עוסקים במקצוע זה, לכך הסוט הוא

כה פשוט טבעי, אמיתי ומשכנע. הסרט בעל מחח מתמיד ואיננו אף רגע שלא פוחת המתח.

בסכמו של דבר היה תה אחד הסרטים הטובים שראינו בשנה.

ורדה (יא)

על קוי אורן וזרות

שלום לחברה !!!

בזמן שעובדים, קשה ודאי לחשוב על "סטודנטים" פרזיטים בחוץ. למרות הכל אני מנצל כהוגן את הזמן שנתן לי, ומאז שכתבתי לכם זרמי הרבה מיט בדונאו. הספקתי לבקר בפראטור" המפורסם של וינה, מקום שעשוע לכל הגילים המשתרע על שטח עצום. בין היתר הסתובבתי בגלגל ענק בגובה של כ-46 מטר. במזג אויר זך אפשר לראות כמעט את כל העיר. היה לי הכבוד להיות באופרה של וינה (אבל) בהופעת בלט. חזינו שט בהופעת הבלט "מפצח האגוזים" לצ'יקובסקי שבוצע בצורה קלסית (לפי אניות דעת), כמו כן ראינו את "פאוסט" שבוצע בצורה מודרנית מושלמת.

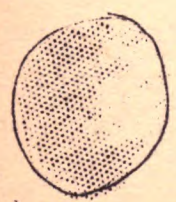
כעת נמצאים בווינה זמרי "הלה סקלה" המפורסמים דה-מילנו שמשתתפים בהופעת האופרה האוסטרית שהיא עצמה די חלשה. העיקר שרצייתי לספר לכם זו "הצעדה" שלי לכמה מערי איטליה המפורסמות. טיול אחד של "חברה" מהסוכנות (אחד ספר שהוא מגבעת חיים, שמו פטקי. אולי אתם מכירים אותו?) בונציה היינו רק כעשרים וארבע שעות אבל את העיר הספקתי לראות.

עיר נהדרת בעתיקותיה, המיוחדת שבה שבינינו (רובם עומדים עוד מימי הביניים) ורחובותיה על מים. אין מכוניות בעיר והחבורה כולה בסירות. כן טסנו בגונדולה (סירת משוט עתיקה) "והזמר" מגבעת חיים שר סרנדות (כמו שכתוב). הטיול השני שאורגן ע"י האקדמיה עלה על האאשון גם במחירת הזמן וגם בניצולו. הצטרפתי לכמה חברה "אומנים" וסרקנו את כל דברי האומנות מכנסיות עתיקות ועד מוזזומים ומוזאונים שלג חסרים בפלורנץ. לא משתלם להתחיל לדבר על הציירים. רק כדי להזכיר את לאונרדו-דה-וינצ'י, מיכאל אנג'לו, טיציאן וכך אחרים.

אגב לאריה יש לי ידיעה (לאחר שהוא מסר ד"ש למכאל אנג'לו). אני לא האמנתי כשבקרתי בכנציה ששם קצור מכאל. אך הוא הרים במאמץ עליון את המכסה הכבד. ומיד נזכר במורו יחידו, כמו כן שמע שנתקבלת לאורנים... בין היתר בקרחה בעוד שתי ערים המפורסמות האוצרות האמנות שבהן. אומנם אחת מהן קרובה לשם אך לא הספקתי לקפסץ אליה. מזג האויר היה רע. יש לציין שהאוסטרים והאיטלקים הם שתינים לא רעים בכל ארוחה מוריקים יין בלטרים, איטליה עצמה בעלת צפפות אוכלוסיין רבה אך עניה יותר מאוסטריה. דבר זה בולט כבר ברכבת שעוברים את הגבול, נראה כבר איטלקי עלוב למדי לעומת הוילות ברבות בכפר האוסטרי. הפוף (משני הצדדים) פלא בעיקר באביב ויפה י-ותר מאשר בארץ. את האחד במאי חוגגים בווינה לאטפחות מאשר בארץ. ויום העצמאות אר-גנהקהילה ערב מיוחד (אם כי באיחור) בו השתתף הציר בן-צור וכן עוד "חברה טובים" כן התקיימו בא. סזריה בחירות בהן נצחו הסוציאליסטים שהצביעו בעד צד שרף. היה רעש

כמה ידעו לא?

ציוני אומות - נסו לפתור!

די חזק אך לא כמו אצלנו כי יש בסך הכל ארבע-חמש מפלגות. ולנשיאות היו רק שני מו-עמדים חזקים. אני ממשיך לצייר באקדמיה ובבית טוענים שהתקדמתי (אני בכל אופן לא מרגיש בכך) את ההסטוריה והתאוריה איני תופס עוד. את השפה קצת מבין אך מדבר קשה-מגמגמים. נוסף ליקיופ של היפה ישנו דיאלקט אוסטרי שהוא יותר קשה. ראיתי את "מלחמה ושלום" ועומד לראות את "אנה פרנק" בינתיים נדמה לי שכל אחד מכם שם את ידו על פניו ונתהוה...